

ת"פ 15965/12/21 - מדינת ישראל נגד אלעד דוידוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 15965-12-21 מדינת ישראל נ' דוידוב(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט סארי ג'וסי המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
נגד הנאשם		אלעד דוידוב ע"י ב"כ עוה"ד א. ספיה-קנדלפת

גזר-דין

1. הנאשם, יליד 19.06.1990, הורשע ביום 14.09.2022 בעבירת שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

הנסיבות הצריכות לעניין

2. בצהרי-היום, בתאריך 29.09.2021, ניגש הנאשם אל אשנב סניף הדואר בקיסריה, דרש מן המתלוננת לתת לו כסף, ולאחר שנתנה לו המתלוננת 4,000 ₪, עזב הנאשם את סניף הדואר עם הסכום האמור. הנאשם טען, כי מדובר בגניבה בעוד המאשימה סברה, כי מדובר בשוד, ולפיכך הגישה נגד הנאשם, ביום 08.12.2021, כתב-אישום, אשר מייחס לו עבירות שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

כתב-האישום

3. עובר לאירוע המתואר בכתב-האישום, ובמועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, החליט הנאשם לבצע שוד. לצורך כך, הצטייד הלה במכל שחור בעל ראש אדום, אשר נחזה להיות גז פלפל (להלן: "המכל").

ביום 29.09.2021, סמוך לשעה 11:55, נכנס הנאשם למונית מסוג רנו ל.ז. 81-785-26, אשר הייתה בשימוש של מר יקב שלג מטעם חברת ההסעות "שושנה הסעות" (להלן: "המונית"), בשדרות הנשיא, אור-עקיבא, וביקש להסיעו לסניף הדואר בקיסריה.

בשעה 12:00 לערך, הגיע הנאשם לסניף הדואר, ברחוב רוטשילד, במרכז המסחרי בקיסריה (להלן: "סניף הדואר"), כשהוא לבוש בחולצה לבנה בעלת שרוולים ארוכים של חברת "ריפליי", מכנס כהה, כובע מצחייה כהה, נעליים כהות (להלן: "הביגוד"), ועוטה "מסכת קורונה" ורודה. הנאשם התיישב על הספסל בכניסה לסניף הדואר.

בתוך סניף הדואר, עבדה אותה עת מנהלת הסניף נופר אלימלך (להלן: "נופר" או "המתלוננת"). משהבחינה נופר בנאשם, קראה לו לגשת אל אשנב קבלת הקהל, והנאשם ניגש אל האשנב, הכניס את ידו הימנית מתחת לזכוכית הדלפק, אחז במכל ואמר לנופר "את הכסף". זאת עשה הנאשם, תוך שהוא מאיים על נופר לבצע בה מעשה אלימות באמצעות המכל ובכוונה ליטול מסניף הדואר כספים ולשלול אותם שלילת קבע מבעליהם, ללא הסכמה.

בתגובה, ובפחדה מן הנאשם, החלה נופר להוציא שטרות מן המגירה שלימינה בסך כולל של ₪ 4,000 ומסרה אותם לנאשם. בשלב זה, אמר הנאשם לנופר: "מהר, מהר, מהר" ו- "עוד, עוד, עוד". בתגובה לכך, אספה נופר את מטבעות הכסף שהיו במגירה באמצעות ידה, אך בטרם הספיקה לתת אותם לנאשם, הוא נמלט מן המקום בריצה אל עבר המונית.

לפיכך, התבקש להרשיע את הנאשם בעבירת שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

עיקרי הכרעת-הדין

4. במסגרת הכרעת-הדין המרשיעה קבעתי, כי שתי שאלות מרכזיות דורשות הכרעה, וזאת בשים-לב לעובדה, שבעניינינו, הודה הנאשם בתשובתו לכתב-האישום, בחלק לא מבוטל מן העובדות המופיעות בו: הנאשם הודה שהיה בתאריך 29.09.2021, בשעה 12:00 בסניף הדואר במרכז המסחרי בקיסריה. בנוסף לאמור, אישר הנאשם, כי אמר למתלוננת "את הכסף". מלבד מילים אלו, כך טען הנאשם, לא אמר דבר, והנאשם אף לא הודה, כי החזיק במכל שחור בעל ראש אדום, אשר נחזה להיות מכל גז פלפל.

האחת, האם הצליחה המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר את עובדות כתב-האישום?

השנייה, האם העובדות אותן הצליחה המאשימה להוכיח במידת ההוכחה הנדרשת או לחלופין אם המעשים בהם הודה הנאשם, מובילים לתוצאה לפיה יש להרשיע את הנאשם בעבירת שוד, כטענת המאשימה או שמא בעניינינו מדובר בעבירה של גניבה "בלבד", כטענת הנאשם?

5. באשר לסוגיה הראשונה קיבלתי את גרסת המתלוננת לעניין המכל, וקבעתי כקביעה עובדתית, כי המאשימה הצליחה להוכיח מעל לכל ספק סביר, שהנאשם אחז במכל שחור בעל ראש אדום, אשר נחזה להיות מכל גז פלפל, וזאת, בין היתר, הואיל וגרסת המתלוננת עלתה בקנה אחד עם סרטון האירוע, שם נצפה הנאשם (בשעה 12:01:50 לערך) קם, כאשר זרועותיו מכוסות עד לכף-ידו על-ידי שרווליה הארוכים של החולצה הלבנה אותה לבש, וניגש לאשנב עם יד ימין מושטת קדימה בצורה חשודה, ומכף היד

המוסתר תחת השרול מבצב דבר-מה שחור. בנוסף ניתן לראות, כי הנאשם מכניס את היד לשנייה לתוך האשנב, כפי שעולה גם מדברי המתלוננת.

בנוסף הדגשתי, כי הגם שהזווית, ממנה צולם סרטון האבטחה של סניף הדואר, אינו זהה למיקומה של המתלוננת מול הנאשם, ברי, כי צפייה בו מחזקת באופן משמעותי את גרסת המתלוננת, וזאת ביתר-שאת שעה שהנאשם נמנע מליתן את גרסתו בבית המשפט, וכי הימנעותו של הנאשם מלהעיד, ומבלי שעדותו בעניין זה נשמעה, מחזקת את גרסת המתלוננת, וזאת אף בשים-לב לכך שעל אף שברור מן הסרטון, כי הנאשם אחז בכף ידו חפץ שחור, לא ניסה הוא - ולו בדוחק - ליתן גרסה חלופית לעניין זה, והסתפק בהכחשה גורפת של סוגיה זו.

עוד קבעתי בהכרעת-הדין, בעניין המחלוקת העובדתית הנוספת שהתגלעה בין הצדדים הייתה בדבר האישום לפיו מלבד אמירתו של הנאשם "**את הכסף**", הוא הוסיף ואמר למתלוננת: "**מהר, מהר, מהר**" ו- "**עוד, עוד, עוד**", "**עוד**", כי יש לקבל את גרסת המתלוננת במלואה, ולפיכך קבעתי, כי המאשימה הצליחה להוכיח מעל לכל ספק סביר את כלל עובדות כתב-האישום.

6. באשר למחדלי החקירה הנטענים, לרבות בעניין "תרגיל החקירה" שנעשה לנאשם, במסגרתו נערך תשאול מוקלט עם הנאשם מחוץ לחדרי החקירות, נקבע, כי אין באלה כדי לשנות מן התוצאה אליה הגעתי, בין היתר הואיל וגם אם היו כאלו, אין מדובר במחדלים מהותיים היורדים לשורשו של עניין, והגנתו של הנאשם בעניינו לא קופחה בעטיים של אלו באופן שיש בהם כדי להביא לזיכויו.

7. באשר למחלוקת המשפטית שהתגלעה בין הצדדים בדבר השאלה אם עובדות כתב-האישום מבססות הרשעה בעבירת השוד, או שמא, כטענת הנאשם, יש להרשיעו בעבירת גניבה "בלבד", קבעתי, כי הגם שככלל יש לבחון את האיום דרך משקפיים אובייקטיביים, ולבחון בד בבד את תוכן הדברים, את הנסיבות בהן נאמרו הדברים, והאם היה בהם כדי להטיל אימה על אדם מן היישוב.

בעניינו, כך קבעתי, התקיימו כלל יסודות עבירת השוד עת גנב הנאשם את הסך של 4,000 ₪, ועל כך אין מחלוקת בין הצדדים, "**.... ובשעת מעשה מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה**" - ובשים-לב לקביעתי, לפיה הלה החזיק במכל שחור עם ראש אדום, אשר נחזה להיות מכל גז פלפל, ושעה ששמיעת עדותה של המתלוננת, קריאת הודעותיה במשטרה לצד צפייה בסרטון האבטחה של האירוע מושא כתב-האישום, אינם מותירים כל מקום לספק, באשר לקיומו של איום הן בהתנהלותו של הנאשם והן בדבריו, עובדה, אשר מובילה לתוצאה לפיה יש להרשיעו בעבירת השוד, כטענת המאשימה ולא בעבירת הגניבה, כטענת הנאשם.

8. על יסוד כל האמור, הרשעתי את הנאשם בעבירת השוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

9. ביום 21.09.2022, נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

10. באת-כוח המאשימה הגישה תדפיס מרשם פלילי של הנאשם, כתב-האישום וגזר-הדין שניתנו בעניינו של הנאשם בתיק האחר, וכן טיעונים בכתב לעונש, וטענה, כי בעניינו של הנאשם הרשעות קודמות רבות, אשר בגין חלקן אף ריצה הלה מאסרים בפועל, וכי לנאשם קיים מאסר על תנאי בר הפעלה בן 6 חודשים.

צוין, כי הנאשם עצור מיום 18.11.2021, ובאת-כוח המאשימה הפנתה לעדויות שנשמעו בפני בית המשפט לעניין האופן בו השפיע האירוע נפשית ופיזית על הנפגעות. על מתחם הענישה ההולם, כך נטען, להיקבע בין 24 חודשי מאסר בפועל לבין 48 חודשים, וכי יש ליתן את הדעת לכך שמדובר באירוע חמור, לנזקים שנגרמו לנפגעות, לסכום שנגנב, ולכך שהאירוע בוצע עם חפץ מאיים.

נוכח האמור, כך נטען, יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם, להורות על ריצוי המאסר המותנה באופן מצטבר, וכן להשית על הנאשם מאסר מותנה נוסף ופיצוי לנפגעות.

כאמור כבר לעיל, הגישה המאשימה טיעונים לעונש גם בכתב, במסגרתם חזרה על הטענות שנשמעו בעל-פה, והדגישה, כי עבירות הרכוש ובכללן עבירות השוד הפכו לתופעה נפוצה, מדאיגה ומסוכנת, אשר גורמת לפגיעה קשה בפרטיותו של הקורבן, בכבודו וברכוש, וכן בתחושת חוסר בטחון שלו ושל הציבור כולו.

לפיכך, כך נטען, ובשים-לב, בין היתר, לקלות היחסית בה ניתנת העבירה ביצוע, יחס המחוקק חומרה רבה לעבירה זו, וקבע לצידה 14 שנות מאסר. גם פסיקת בית המשפט העליון, כך נטען, מייחסת חומרה יתרה לעבירה זו.

בעניינו של הנאשם, וכפי שעולה מעובדות כתב-האישום כך נטען, הנאשם תכנן את ביצוע העבירה, חלקו בביצוע העבירה הוא מוחלט, הנזק שהי צפוי להיגרם מביצוע העבירה והנזק שנגרם מביצועה הוא משמעותי, כפי שאף עולה מעדויותיהן של המתלוננת והלקוחה שנכחה בזמן ביצוע העבירה בסניף הדואר בו בוצעה העבירה.

המאשימה הפנתה למספר גזרי-דין רלבנטיים, לטעמה, בין היתר ל-ע"פ 1326/14 **מעאד מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (02.06.2014), הורשע המערער בעבירה של שוד, עת הגיע לסניף דואר ובידו אקדח-דמה, איים על פקיד הבנק, ודרש כסף. המערער היה כבן 20 בעת ביצוע העבירה, ללא עבר פלילי, ובית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 42 חודשים, והשית על המערער 24 חודשי מאסר בפועל - בית המשפט העליון דחה ערעור שהוגש על-ידו.

ב-ע"פ 7537/16 **ארז מזרחי נ' מדינת ישראל** (30.01.2017) (להלן: "**עניין מזרחי**"), הורשע המערער בשוד בנק, ובית המשפט המחוזי קבע, כי ממתחם הענישה ההולם נע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 42 חודשים, והשית על המערער 24 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהגיש המערער נדחה על-ידי בית המשפט העליון.

ב-ע"פ 7516/12 פלוני נ' מדינת ישראל (01.08.2013), הורשע קטין כבן 18 בעבירה של שוד סניף בנק הדואר באמצעות אקדח-דמה, ובית המשפט השית עליו עונש של 36 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון, נדחה.

ב-ע"פ 1702/16 מדינת ישראל נ' אדי שושני (17.05.2016), קיבל בית המשפט העליון את ערעור המאשימה על קולת עונשו של נאשם שנגזרו עליו 24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של ניסיון שוד באמצעות פתק, והשית על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נטען, כי הנאשם הבין את השלכות מעשיו, וכי אין מקום לסטות ממתחם הענישה בעניינו של הלה.

נוכח האמור, כך נטען, יש לקבוע מתחם ענישה שנע בין 24 חודשי מאסר בפועל לבין 48 חודשים, ולקבוע, כי נוכח חומרת העבירה, השתלשלות האירוע, עברו הפלילי של הנאשם, אשר כולל עבירות דומות, עונשו של הנאשם יהא ברף העליון של מתחם הענישה. עוד ובנוסף טענה המאשימה, כי יש להפעיל את עונש המאסר המותנה בעניינו של הנאשם במצטבר לעונש שיוטל עליו, כמו גם להטיל עליו קנס ופיצוי כספי לנפגעות העבירה.

11. מנגד טענה באת-כוחו של הנאשם, כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה, כי הודה במרבית עובדות כתב-האישום בהזדמנות הראשונה, וכי ההתמקדות הייתה רק סביב הסוגיה המשפטית.

עוד נטען, כי מתחם הענישה שהוצג על-ידי המאשימה אינו מתאים לנסיבות המקרה שבפנינו, בין היתר, הואיל ומדובר היה באיום גבולי. על אף שנקבע בהכרעת-הדין, כך נטען, כי מתקיים היסוד העובדתי שבעבירת השוד נוכח התנהגותו המאיימת של הנאשם, האמין בית המשפט למתלוננת, אשר העידה שהנאשם לא הציג את החפץ, לא נפנף בו, ולא איים באמצעותו.

בעניינו, כך נטען, אין מדובר בתכנון מוקדם, אלא באירוע ספונטני, עת נכנס הנאשם לסניף בנק הדואר, ביקש את הכסף בשקט וקיבל אותו. האיום, כך לטענת באת-כוחו של הנאשם, היה ברף הנמוך שעה שלא נגרם כל נזק מבחינה פיזית, הנאשם לא השתמש בנשק, לא הציג את הנשק בפני המתלוננת. יש לזכור, כך נטען, כי קיימת קשת רחבה של מעשי שוד, הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם, במדרג חומרתם בערכים החברתיים, וכי מדיניות הענישה הנוהגת לוקחת בחשבון את נסיבותיו הקונקרטיות של מעשה השוד וחומרתו, וקובעת, כי יש לבחון כל מעשה שוד לגופו. בעניין זה הפנתה באת-כוחו של הנאשם ל- ע"פ 772/13 איברהים יחיא נ' מדינת ישראל (29.06.2014).

לטענת באת-כוחו של הנאשם, על מתחם הענישה ההולם להיקבע בין מספר חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל שירותו מאחורי סורג ובריח.

הפסיקות אליה הפנתה המאשימה, כך נטען, אינן רלבנטיות לעניינו שעה שהנאשמים שם ביצעו את מעשי

השוד באמצעות אקדח, ובאת-כוח הנאשם הפנתה ל-ע"פ 936/14 אמבסגר אברהם נ' מדינת ישראל (31.08.2014) (להלן: "עניין אברהם"), שם היה מדובר במקרה חמור יותר, והוטלו על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל, וכן ל-ע"פ 69971-03-19 (כך על-פי הפרוטוקול מיום 21.09.2022), שם ביצע הנאשם את העבירה באמצעות גז מדמיע, והוטל עליו מאסר בן שנה.

עוד ובנוסף נטען, כי על בית המשפט להסתפק בימי מעצרו של הנאשם הואיל והנאשם מעוניין לעלות על דרך הישר ולדבוק בה, ובשים-לב לכך שהנאשם גרוש ואב לשני ילדים קטנים.

12. הנאשם, אף הוא אמר את דברו: "אני רוצה להגיד שאני מצטער ואני לא מקל ראש בחומרת העבירה. באמת שהכוונה שלי לא הייתה לבצע שוד, זה קרה ככה בקלות דעת, אני בחיים לא קבלתי הזדמנות מבית משפט. אני מבקש באמת בפעם הזאת אם אפשר לתת לי את הצ'אנס הזה ולתת לי קנס בצורה. אני מתנצל שוב פעם ותודה. אבקש שהקראת גזר הדין תיעשה בנוכחותי ויעוד חזותי".

דין והכרעה

13. בית המשפט העליון שב והדגיש בפסיקה עקבית ורבת-שנים את החומרה בה יש להתייחס לעבירת השוד, ועל הצורך לנהוג ביד קשה במבצעה.

יפים לענייננו דבריה של כב' השופטת ע. ארבל ב- ע"פ 4177/06 מדינת ישראל נ' אבו הוידי (21.06.2006) (להלן: "עניין אבו הוידי"), פסקה 5:

"העבירה בה הורשע המשיב חמורה היא גם בנסיבות בהן לא נעשה שימוש בנשק. היא מבטאת אי קבלה של תפישות היסוד של החברה באשר לכבוד שיש לנהוג בגופו של אדם ובזכותו על רכושו. היא מבטאת תפילה שלפיה כוח הזרוע הוא שמכתיב את ההתנהלות וגורמת לכך שהציבור מתנהל בתחושה של חוסר ביטחון אישי, בידיעה כי פורענות עשויה להתרגש עליו גם בהלכו לתומו ברחוב, מידו של מי אשר מבקש לעשות רווח קל. אותם אזרחים תמימים זכאים ללכת ברחוב מוגנים מפני תוקף ואורב שאינו רואה לנגד עיניו אלא את עניינו שלו. בגזירת הדין בעבירה מסוג זה ראוי כי בית המשפט ייתן את הדעת, לצד נסיבותיו האישיות של הנידון והאפשרות לשקמו, גם לצורך לשלוח מסר ברור לפיו מי שנכון לבצע מעשים מעין אלה צפוי לעונש משמעותי שיבטא גם את פגיעתו הרעה בחברה, לצד שיקולי הענישה האחרים".

14. הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם הם רבים: כבוד-האדם, שלמות הגוף, תחושת הביטחון האישי, הסדר החברתי ושלווה הציבור, וכן הרכוש והקניין.

אדגיש, כי ביצוע עבירות שוד כדוגמת זו שבענייננו, אינה פוגעת בקורבן העבירה הספציפי בלבד, כי אם גם

בציבור כולו, ובתחושת הביטחון שלו.

אפנה לדבריה של כב' השופטת ד. ברק ארז ב-ע"פ 6862/13 חז'אזי נ' מדינת ישראל (07.07.2014),
פסקה 9:

"כאמור, המערער הורשע בעבירת שוד, הנחשבת לעבירה חמורה, לנוכח העובדה שהיא משלבת בין פגיעה בקניין ובגוף, אף כאשר האלימות הנלווית לה היא מינורית יחסית (ראו: ע"פ 5541/11 אזולאי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 25 ו-41 (13.12.2012)). תלישת השרשרת מצווארו של המתלונן, כפי שציינה באת-כוח המדינה, הייתה כרוכה גם במימד של חדירה למרחב האישי האינטימי שלו. באופן כללי יותר, עבירות של שוד על דרך תקיפה ברחוב פוגעות לא רק בקורבן, אלא בתחושת הביטחון האזרחית הכללית. אחת הציפיות הראשונות של אנשים היוצאים מביתם לרחובות העיר היא היכולת להתנהל בביטחון וללא אימה, ולא כל שכן בסביבה היומיומית והמוכרת. על כן, אין מקום לראות את העבירה שבה נכשל המערער כעבירה קלה, גם אם קיימים מעשי שוד הנעברים בנסיבות מחמירות יותר (עובדה שמתבטאת כמובן במדיניות הענישה ביחס אליהם)".

וכן לדבריו של כב' השופט נ. סולברג ב-ע"פ 322/13 משה מזרחי נ' מדינת ישראל (10.11.2013), פסקה 6:

".... מן הראוי לזכור ולהזכיר את חומרת עבירת השוד, את פגיעתה הרעה בקניינם של אחרים, בבטחונם, בשלומם ובבריאות נפשם. העונש שנגזר על המערער הוא קשה, אך אינו סוטה מרף הענישה המקובל (ראו למשל: ע"פ 5370/11 בוזגלו נ' מדינת ישראל (28.11.2011)), והוא מחייב המציאות על רקע נסיבות ביצוע השוד ועברו הפלילי של המערער. רחמנות יתרה על השודד, כמוה כהתאכזרות אל קורבנו; זה שבכוח וזה שבפועל".

15. כעולה מעובדות כתב-האישום, עבירת השוד בוצעה כאשר המתלוננת בעניינינו, עבדה לפרנסתה בסניף בנק הדואר ונתנה שירות לציבור, ואין צורך להכביר מילים על ההשלכות האפשריות של מעשה זה על חייה.

יפים לענייננו דבריו של המשנה לנשיאה (בדימוס), השופט ס. ג'ובראן בעניין מזרחי, פסקה 9:

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על חומרתה של עבירת השוד - אף במצבים בהם זו נעשית ללא אלימות פיזית ומבלי שהנאשם אוזח בפועל בנשק חם או קר - וקבע כי יש בה לפגוע בביטחונו האישי של קורבן העבירה, כמו גם בסדר הציבורי ובתחושת הביטחון של הציבור כולו (ראו למשל: ע"פ 2420/15 אבטלין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו])

עמוד 7

פסקה 15-17 (29.11.2015); ע"פ 8465/14 כרכי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]
פסקה 9 (24.8.2015). בעניינו, במטרה להשיג כסף קל, המערער נכנס לסניף בנק, כשהוא מצויד באמצעים שהוא סבר שישו את זהותו, איים על הפקידה שעבדה בסניף באותה העת, בטענה כי הוא נושא נשק, והורה לה למלא את השקית שבה אחז בכסף. ברי כי מעשים אלה הינם חמורים, וכפי שהוטעם על ידי בית המשפט המחוזי, הם טומנים בחובם פוטנציאל פגיעה רב בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור והגנה על הזכות לביטחון אישי - ובכלל זה הגנה על שלומם ותחושת ביטחונם של אלה העושים את מלאכתם ונותנים שירות לציבור. זאת ועוד, הרי שפוטנציאל הפגיעה בעניינו אף מתרחב לערכים המוגנים של שמירה על זכות הקניין והגנה על פעילות עסקית תקינה. משכך, ואף שהעבירה שביצע המערער אינה ברף חומרה גבוה מבין עבירות השוד, מעשיו מחייבים ענישה הולמת, שיהא בה כדי לשדר מסר עונשי שירתיע את העבריינים הפוטנציאליים מפני ביצוען, ושיהא בה כדי לבטא את שאת נפשו של הציבור מעבירות מעין אלו. זאת, בפרט נוכח הקלות שבה ניתן לבצע עבירות מסוג זה, אשר הפכו לנפוצות במחוזותינו בשנים האחרונות (ראו: ע"פ 1702/16 מדינת ישראל נ' שושני, [פורסם בנבו] פסקה 10 (17.5.2016); ע"פ 1326/14 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ז (2.6.2014); ע"פ 3470/11 בוזגלו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 4 (28.11.2011)).

ודוק, על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן, עובר לאירוע המתואר בכתב-האישום, החליט הנאשם לבצע שוד. לצורך כך, הצטייד הלה במכל שחור בעל ראש אדום, אשר נחזה להיות גז פלפל.

ביום 29.09.2021, סמוך לשעה 11:55, נכנס הנאשם למונית וביקש להסיעו לסניף הדואר בקיסריה. בשעה 12:00 לערך, הגיע הנאשם לסניף הדואר, כשהוא לבוש חולצה לבנה בעלת שרוולים ארוכים של חברת "ריפליי", מכנס כהה, כובע מצחייה כהה, נעליים כהות, ועוטה "מסכת קורונה" ורודה, והתיישב על הספסל בכניסה לסניף הדואר.

בתוך סניף הדואר, עבדה אותה עת המתלוננת, ומשהבחינה בנאשם, קראה לו לגשת אל אשנב קבלת הקהל. הנאשם ניגש אל האשנב, הכניס את ידו הימנית מתחת לזכוכית הדלפק, אחז במכל ואמר למתלוננת "**את הכסף**". בתגובה, ובפחדה מן הנאשם, החלה המתלוננת להוציא שטרות מן המגירה שלימינה בסך כולל של ₪ 4,000 ומסרה אותם לנאשם. בשלב זה, אמר הנאשם למתלוננת: "**מהר, מהר, מהר**" ו- "**עוד, עוד, עוד**". בתגובה לכך, אספה היא את מטבעות הכסף שהיו במגירה באמצעות ידה, אך בטרם הספיקה לתת אותם לנאשם, הוא נמלט מן המקום בריצה אל עבר המונית.

עולה בבירור מן האמור לעיל, כי לנאשם היו הזדמנויות למכביר לעצור את המעשה הנפשע בכל רגע נתון, דא עקא, הוא לא עשה כן, בנוסף, וכאמור כבר לעיל, גם אם במבחן התוצאה לא נגרמו למתלוננת נזקים, הרי שעלינו לזכור, כי ראשיתו של מעשה שוד ידוע, אולם פעמים רבות מידי, יוצאים הדברים משליטה, ואזי אחריתם מי ישרנו?

16. מתחם הענישה בעבירות השוד תלוי בנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה, ובאי-כוח הצדדים הפנו לפסיקה רלוונטית, והגישו לעיוני אסופת פסיקה.

עולה בבירור, כי קיים מנעד רחב ביותר של פסיקה באשר לענישה בעבירות האמורות. מחד-גיסא, קיימת פסיקה שבה הסתפקו בתי המשפט בהטלת עונשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות או לחלופין הטילו על הנאשמים עונשי מאסר לא ארוכים, ומאידך גיסא, קיימת פסיקה, שבה עמדו בתי המשפט על-כך שיש להטיל על נאשמים בעבירות שוד ענישה מוחשית, אשר תכלול תקופת מאסר משמעותית מאחורי סורג וברח.

קראתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים.

מן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עולות נסיבות חמורות מן הנסיבות אשר מתוארות בכתב-האישום המתוקן בעניינינו, לרבות, עבר מכביד של הנאשמים, ופגיעה פיזית במתלוננים.

מנגד, עולה מן הפסיקה המצומצמת אליה הפנתה באת-כוחו של הנאשם עולה, כי גם שם הנסיבות שונות מאלו שבעניינו של הנאשם שבפניי, לרבות העובדה, שערכאת הערעור אינה נוטה למצות את חומרת הדין עם הנאשמים.

לצד הפסיקה האמורה, מעיון מעמיק בהלכות, עולה, כי בית המשפט העליון התווה בפסיקה עקבית מדיניות ענישה מחמירה בעבירות של שוד.

אפנה לדבריו של כב' השופט (בדימוס) א. שהם ב-ע"פ 936/14 בעניין אברהם, אליו הפנתה בא-כוח הנאשם, פסקה 16:

".... על רמת הענישה בעבירות כגון אלה, ועל מגמת ההחמרה בענישה לאור התגברות התופעה, ניתן ללמוד מפסיקתו של בית משפט זה, בשורה של פסקי דין, וביניהם: ע"פ 3683/12 צנורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.12.2012); ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.4.2013); ועניין כאברי".

בעניינינו, מחד גיסא, השוד מושא כתב-האישום המתוקן אינו נמנה עם המקרים החמורים ביותר, בשים-לב למידת האלימות והאיום שהופעלה כלפי המתלוננת ותוצאותיה. מאידך גיסא, אדגיש, כי הגם שעולה שלמתלוננת לא נגרם נזק פיזי, אין להקל ראש, ולו בדוחק, בנזקים הנפשיים שעלולים להיגרם למאן-דהוא כתוצאה מאירוע כה טראומטי, וכי הנאשם יכול היה לעצור את ביצוע העבירה, אולם הוא לא עשה כן.

זאת ועוד, אדגיש, כי במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש לבחון לא רק את הנזק שנגרם מביצוע העבירה אלא גם את הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה.

עמוד 9

ולעניין זה, אפנה לדבריה של כב' השופטת ע. ארבל, בעניין אבו הויד, בשינויים המתחייבים.

בהתחשב במכלול הנסיבות שמניתי לעיל הקשורות לביצוע העבירה, חומרת העבירה, והערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה ולאחר שעמדתי על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, אני קובע כך:

מתחם הענישה הראוי, בעבירה מושא כתב-האישום המתוקן, הוא מאסר בפועל לתקופה שנה בין 20-48 חודשים, זאת לצד עונשים נלווים.

17. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם או לקולא, בשל שיקולי שיקום וטיפול של הנאשם, או לחומרא בשל הגנה על שלום הציבור.

בעניינו של הנאשם, אין כל מקום לסטות לקולא ממתחם הענישה, שקבעתי לעיל. מנגד סבורני, כי אף לא מתקיימים התנאים לסטייה לחומרא ממתחם העונש האמור, ולפיכך, קובע אני, כי עונשו של הנאשם יקבע במתחם האמור.

18. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובעניינינו יש להביא בחשבון כשיקול לקולא את הודאתו של הנאשם במרבית עובדות כתב-האישום, בהזדמנות הראשונה, שעה שהמחלוקת בין הצדדים נסובה בעיקר בסוגיה משפטית, ובכך חסך זמן שיפוטי יקר.

מנגד, יש ליתן את הדעת לכך שעל אף גדר המחלוקת המצומצם בין הצדדים, לא חסך הנאשם מן המתלוננת ומן העדים האחרים את הצורך במתן עדות, אשר כאמור כבר לעיל, לא הייתה פשוטה עבורם כלל ועיקר, ולא נתן ליבו להשלכות הנלוות למתן עדות מעין זו עבורם.

בנוסף, יש להתחשב כשיקול לחומרא בעקרון ההרתעה בעבירות השוד ובצורך ההולך וגובר למגרן, שעה הרי שעלינו לזכור, כי ראשיתו של מעשה שוד ידוע אולם פעמים רבות מידי, יוצאים הדברים מכלל שליטה, ואזי אחריתו מי ישורנו? על הנאשם להבין, כי הוא פוסע בדרך חתחתים, אשר דומה, כי מובילה אותו לדרך ללא מוצא, ועל מסר זה לעבור גם הלאה.

יש לציין, כי בהתאם לגיליון המרשם הפלילי, לנאשם הרשעות קודמות רבות, לרבות בעבירות פריצה לבניין שאינו דירה או בית תפילה, לפי סעיף 407(א) לחוק העונשין; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; דרישה באיומים של רכוש, לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין; החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) התשל"ג - 1973; ניסיון לתקיפה סתם, לפי סעיפים 379 - 25 לחוק העונשין, ועוד.

19. בשקלול הנסיבות והנתונים השונים אני קובע, כי העונש הראוי בנסיבות הוא 26 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו, החל מיום 18.11.2021.

20. המאשימה עתרה להפעלת המאסר המותנה, בן 6 חודשים, שנגזר על הנאשם ב-ת"פ 62173-06-20 מיום 16.11.2020, באופן מצטבר לכל עונש שיוטל עליו בגין העבירות מושא כתבי-האישום שבפנינו.

סעיף 52 (א) לחוק העונשין מורנו כך:

"הטיל בית המשפט עונש מאסר, רשאי הוא להורות בגזר הדין שהעונש, כולו או מקצתו, יהיה על תנאי".

ובהמשך, סעיף 58 קובע, כי:

"מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות".

לפיכך ובנסיבות המקרה שבפנינו, סבורני, כי יש להורות על הפעלת המאסר המותנה באופן מצטבר, הואיל ולא מצאתי טעמים להורות על כך ששתי התקופות כולן או מקצתן תהיינה חופפות.

21. אני דוחה את עתירת המאשימה להשית על הנאשם אף רכיב של פיצוי כספי.

22. אשר על כן אני גוזר על הנאשם:

א. 26 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו, החל מיום 18.11.2021.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים שיופעל במידה והנאשם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת רכוש או אלימות מסוג עוון או פשע.

ג. הפעלת המאסר המותנה בן 6 חודשים שהוטל על הנאשם ב-ת"פ 62173-06-20 מיום 16.11.2020, ואשר יופעל באופן מצטבר למאסר בן 26 חודשים, שהוטל על הנאשם בפסקה 19 לעיל.

ד. כמפורט, בפסקה לעיל, סבורני, כי אין להשית על הנאשם פיצוי כספי, וכך אני מורה.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין לשב"ס

ניתן היום, כ"ד תשרי תשפ"ג, 19 אוקטובר 2022, במעמד הנאשם וב"כ עוה"ד א. ספיה קנדלפת וכן ב"כ המאשימה עוה"ד ל. שרייבר.